

ספורי הזוהר

בְּלִשׁוֹן הַקּוֹדֶשׁ

מְלֻקָּט מִכָּל סְפָרֵי הַזּוֹהַר הַקּוֹדֶשׁ
לְתַנְאֵי הָאֱלוּקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זְע"א

אור הזוהר - ספורי הזוהר גליון 102

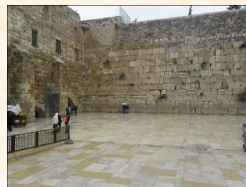
האדמו"ר מהאלמין רבי שלום יהודה גראס שליט"א
חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

להפצה בחינם ולתרומות: 0527651911

במעשה חרבן בית המקדש

(זוהר חדש ב איכה נד, ב)

ומיד הִלְכוּ כָּל־ם לְאַרְץ
הַקְּדוֹשָׁה, וּמָצְאוּ אוֹתָהּ
שְׁנַחֲרָבָה, שְׁאִין נִשְׁמַע בָּהּ
קוֹל. נִכְנְסוּ לְמִקְדָּשׁ, וַרְאוּ
שְׁנִשְׂרָף. עָשׂוּ בוֹ הַסֶּפֶד, עַד שֶׁנִּשְׁמַע קוֹל
מְרִירוֹת הַבְּכִיָּה לְרוּם הַשָּׁמַיִם, וְכָל הַמַּלְאָכִים
הָעֲלִיּוֹנִים בָּכוּ עִמָּהֶם לְמַעַלָּה.

התעורר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּבָא אֲלֵיהֶם, וּמָצָא
אוֹתָם מְמַרְרִים בְּקוֹל בְּכִיָּה בְּתוֹךְ עֵפֶר
הַמִּקְדָּשׁ. אָמַר לָהֶם: אֶהוּבֵי נַפְשֵׁי, מָה אַתֶּם
בָּאֵן? (ירמיה יא) "מָה לִּידִידֵי בְּבִיתִי?"

קם אֲבָרְהָם הִזְקֵן בְּרֵאשׁוֹנָה, אָמַר לְפָנָי רַבּוֹן
הָעוֹלָם: אַתָּה יָדַעְתָּ שֶׁהֲלַכְתִּי לְפָנֶיךָ בְּדֶרֶךְ
אֱמֶת. עָשָׂר פְּעָמִים נִסִּיתָ אוֹתִי, וְעַמְדַתִּי בְּכָל.
אֵיפֹה הֵם בְּנֵי? לֹא שְׁמַעְתִּי קוֹל דְּבָרֵיהֶם בְּאַרְץ
שְׁנִשְׁבַּעְתָּ לִּי לְקַיֵּם אוֹתָם בָּהּ.

אמר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: אֵי אֲבָרְהָם אֶהוּב
נַפְשֵׁי, (שם) "וּבִשְׂרָף קִדְשׁ יַעֲבֵרוּ מֵעֲלֶיךָ".

בְּטָלוּ מֵהֶם בְּרִית הַקְּדוֹשׁ וְעַבְדוֹ לְעַבּוּדָה זָרָה,
וְעַל כֵּן הִתְגַּבֵּר רִגְזֵי עֲלֵיהֶם, וּבִגְלָלָךְ חִכִּיתִי לָהֶם
כְּמָה פְּעָמִים, וְלֹא שָׁבוּ לְפָנָי.

בין שְׁשַׁמַּע אֲבָרְהָם כֶּךָ, אָמַר: יִמְחוּ עַל קִדְשַׁת
שְׁמֶךָ כָּל אוֹתָם חֲטָאֵיהֶם בֵּין הָעַמִּים, עַד

רבי פְּנַחֵס פְּתַח, (ירמיה לא) "קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמַע
נְהִי בְּכִי תְמַרְוִרִים" וְגו'. בְּשַׁעַה שְׁנַחֲרַב
בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְנִשְׂרָף, בָּא קוֹל וְהִתְעוֹרַר עַל קְבָרֵי
הָאֲבוֹת הַרְאשׁוֹנִים, וְאָמַר: אָבוֹת הַרְאשׁוֹנִים,
אַתֶּם רְדוּמִים בְּשֵׁנָה, וְאֵינְכֶם יוֹדְעִים עַל צַעַר
הָעוֹלָם. בְּנִיכֶם שְׁגַדְלַתֶם בְּצַעַר, וְהִכְנַסְתֶּם אוֹתָם
לְאַמוּנָה הַרְבֵּה שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הִנֵּה מֵתוּ,
וְהִנֵּה נִהְרָגוּ, וְהִנֵּה הִלְכוּ לְגָלוּת בֵּין שׁוֹנְאֵיהֶם,
יְדִיָּהֶם מְהֻדָּקוֹת לְאַחֹר, מֵתִים בְּרַעֲב, בְּתִיָּהֶם
נִשְׂרָפוּ. אֵיָה הִרְחַמְתִּים שְׁלָכֶם? אֵיָה אֲמוּנַתְכֶם?
קוֹמוּ הִתְעוֹרְרוּ אֲלֵיהֶם!

מיד הִתְעוֹרְרוּ הָאֲבוֹת וְהָאֲמָהוֹת וְהִלְכוּ אֶל
מֹשֶׁה. אָמְרוּ לוֹ: מֹשֶׁה הִרְוַעַה הַנְּאֻמָּן,
אֵיפֹה הַבְּנִים? אֵיפֹה הַשְּׂאֲרָתְ אוֹתָם? מִיָּד
הִתְעוֹרַר מֹשֶׁה, וְהִלֵּךְ עִמָּהֶם אֶל יְהוֹשֻׁעַ. אָמַר
לוֹ: בְּנֵי הָאֲבוֹת הִלְלוּ, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, שֶׁהִפְקִיד
אוֹתִי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲלֵיהֶם, וְהִשְׂאֲרַתִּי אוֹתָם
בְּיָדְךָ, אֵיפֹה הֵם?

השיב יְהוֹשֻׁעַ וְאָמַר: רַבְּנוּ מֹשֶׁה, בְּאַרְץ
הַקְּדוֹשָׁה הַשְּׂאֲרַתִּי אוֹתָם, וְחִלַּקְתִּי
לָהֶם הָאָרֶץ עַל פִּי גוֹרֵל, כְּמוֹ שְׁצוֹיַתְנִי, וְכָל־ם
הַשְּׂאֲרַתִּי אִישׁ עַל נַחֲלָתוֹ וְעַל גּוֹרְלוֹ.

באותה השעה נשמע קול לרקיע ערבות, והזדעזעו מאתים אלף עולמות שהיו גנוזים מיום שנברא העולם, עד שנשמע אותו הקול לרום השמים. ומי הוא? זה הרקיע כעין הקרח הנורא, שהוא על גבי החיות.

עד שהתגלתה האם לבתה, ואמרה לה: מנעי קולך. אז נפרדה משם, והלכה היא וכל אוכלוסייה לגלות, והצטרכו להתפזר לכמה צדדים, שתהיה גלות לכל, והיא ישבה בדד.

רבי נחוניא אמר, איכה, מי אמר זה? אותה הרוח העליונה נעימה, (הפנימית) העולם הבא. ועל זה תבה זו היא רוחנית, ואין בה שתפות כלל, לא לשון ושנים, ולא שפתיים כלל. **האם** שואלת על בתה, זה קרקור הקר, אדון רבון, גדול ושלט, ישבה, ולא עומדת.

בתחלה עומדת, וכל אוכלוסייה עומדים. כעת יושבת ושוממה. בדד, כמו שנאמר בדד ישב, כמי שטמא בטמאה, ושפחה כי תירש גברתה, ההיא שהיתה טמאה, ישבה במקומה.

שלהו להם בני בכל לבני הארץ הקדושה: ראוי שאתם צריכים לבכות, ולכם ראוי לספד ולעשות אבל, בראותכם את היכלות האם חרבים, ומקום מטתה שהתהפך באבל, והיא איננה שם, ופרחה מכס, ולא ידעתם ממנה.

תאמרו שהיא עמנו בתוך הגלות והורידה את מדורה? אם כן, אנו צריכים לשמח, שהרי יחזקאל הנביא ראה אותה כאן, וכל אוכלוסייה.

ודאי, על זה אנו צריכים לבכות ולספד כתנין, וכיענות המדבר, שהיא גרשה מחוץ להיכלה, ואנו בגלות, והיא באה עלינו במרירות, ורואה אותנו בכל הימים בכמה צרות, בכמה הנהגות שגוזרים עלינו בכל זמן, ולא יכולה להסיר מעמנו את הצרות, וכל אותם המכות שאנו סובלים.

שלהו להם בני הארץ הקדושה: נאה הוא שאמנו ברחה, וגרשה מתוך היכלה,

שהיה רצונה להשיכם אליה. וכן כלם כמו זה, והלכו להם.

נשארה שם רחל, והרימה קול בכיה במרירות של תמרורים. אמר לה הקדוש ברוך הוא: רחל, מה את מבכה? אמרה לפניו: ולא אבכה?! איפה הם בני, ומה חטאו אליך? אמר לה: הכניסו צרתי לפני, והכניסוה לביתי. מיד אמרה: וכי אני לא עשיתי יותר, שהכניסתי צרתי לביתי?!

ששנינו, בשעה שכתוב (בראשית כט) "ויגד יעקב לרחל כי אחי אביה הוא", אמר: התזדווגי לי? אמרה לו: כן, אבל אחות יש לי קשישה ממני, ואני פוחדת מאבא, שהוא רמאי. מיד – "ויגד יעקב לרחל כי אחי אביה הוא", ברמאות.

מיד נתן לה סימנים. כיון שנכנסה לאה באותו הלילה, אמרה רחל, כעת תתביש אחותי. הלכה ומסרה לה הסימנים.

ועל זה אמרה אל הקדוש ברוך הוא: ואני לא עשיתי יותר, שהכניסתי צרתי לביתי?! ואתה, שכתוב בך "רחום וחנון ארך אפים", הנה לך להעביר על חטאייהם.

ובכל מה שאמר לה – לא קבלה תנחומים. זהו שכתוב (ירמיה לא) "קול ברמה נשמע" וגו' כי איננו. לא רוצה לקבל תנחומים. מה הטעם? משום כי איננו, כימים הראשונים לשרות ביניהם, והרי הסתלק למעלה.

ומשום שכי איננו בתוך בניה, לא מקבלת תנחומים, עד שנשבע לה, שכתוב (שם) "כה אמר ה' מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה".

כמו שעשתה רחל – אף כף השכינה למעלה. כפי שמתרגם, קול נשמע ברום השמים, השכינה מבכה על בניה. באותה השעה שהיא היתה מבכה, התעוררו אליה ששים רבוא מחנות עליונים, וכלם העירו אליה בכיה.

יושבים בחוץ צווחים ובוכים אותם אראלים קדושים, שאות שמו הקדוש היה מתעטר עליהם, ובו הם שמחים ועומדים. לקול בכיותיהם האות הזו פרחה מהם, ועלתה לרומי מרומים. ונשארו פנקבה שבוכה ומיללת. זהו שכתוב (ישעיה לג) "הן אראלם צעקו חצה". אראלם בלא יו"ד, צעקו חוצה.

מזבחי מזבחי, אחר שהרויית אותי בנבלות בנים חסידים קדושים, שמסרו נפשם ונשמתם עליך, נגנזת. איפה אמצא אותך? איפה האש שעליך? גועה ומיללת ובוכה בקול עצוב.

ישת אלפי גברים קדושים, בכל צד של ארבעת צדדי העולם, הם שהיו אוכלים קרבן בכל יום, ירדו עמה, ומיללים ובוכים על מזבח העולות. ויותר היו, אלא שהתמעטו.

ואפלו אותם שעומדים בחוץ, ברוח אחרת, שרונים מאותם האיברים והפדרים, בראשית הלילה צווחים, גועים ומיללים על המזבח הזה. אוי לחמור שאבד אבוסו, המקום שמתרנה ממנו. מי ראה נהמת הגברים הקדושים בגבירה, ממטה למעלה, וממעלה למטה.

בהצות הלילה נכנסת לתוך אותה הנקדה של ציון, מקום בית קדשי הקדשים, רואה אותה שנחרב, ונטמא מקום בית מושבה ומטתה, גועה ומיללת, עולה ממטה למעלה, וממעלה למטה, מסתפלת במקום הכרובים, צווחת בקול מר, ומרימה קולה ואומרת: מטתי מטתי, מקום בית מושבי!

על המקום הזה כתוב (שיר ג) "על משכבי בלילות". משכבי, מטת הגבירה. גועה בבכיה ואומרת: מטתי, מקום מקדשי, המקום של המרגליות הטובות, בית הפרכת והכפרת, שהיו סומכים עליו ששים אלף רבבות של אבני יקר, סדרים סדרים, שורות שורות, מסתכלים

וירדה אליכם במרירות ובקול עצוב, כאשה שיושבת בלי דעת, וכאיש שלא יכול להציל, ונאה לכם לספד.

אבל אנו יש לנו לבכות ולספד בנהי ובמרירות, שאנו רואים בכל יום ההיכל חרב, ושועלי המדבר נכנסים ויוצאים, ושורקים היענים בתוכו, ואנו רואים ובוכים.

ובעוד שאנו יושבים נבוכים ושוככים פינו בעפר, אנו שומעים קול נעימות רגליה בשלש משמרות של הלילה, יורדת ורואה את היכלה, איך יושבים (חרבים) נשרפים. נכנסת מהיכל להיכל, ממקום למקום, וגועה ומיללת, ובוכה עלינו ועל נפשנו.

ואנו מתעוררים לקול נעימות בכיתה ויללותיה, ורוחנו הולכת אחריה, ופורחת אליה. ולפי שעה פורחת והולכת, ולא שמענו, ולא ידענו דבר, שהנה הולכת ונשארו נבוכים, ישנים, בלי רוח, בלי דעת. צועקים, ואומרים איכה.

שנינו, בכל לילה ולילה קול מרירות של כאב של ציון נשמע מרום הרקיע למטה, וממטה לרקיע, כמו שנאמר (ירמיה כה) "ה' ממרום ישאג וממעון קדשו יתן קולו שאג ישאג על נוהו".

בראשית הלילה היא מכוננת בבכיה, ושואגת מרום הרקיע למעלה. יורדת למטה, למקום המזבח החיצון, ורואה מקומה חרב, טמא בטמאה, וכל מקום לא נמצא בו. גועה ומיללת, צווחת בקול של מרירות, ואומרת: מזבחי, מזבחי, פרנסתי שרויית אותי בכמה נסוכים, בכמה עולות טהורים קדושים.

כל האישים הקדושים, הגדולים הממנים, היו רויים ושמחים ממך. אוכלים עדונים, ומחלקים חלקיהם ברומי הרקיע. (ועתה) נתנו בך נבלת חסידים קדושים. בני שנזבחו עליך, אוי לי מדמיהם. וכל האישים הגדולים הממנים נפלו ממקומם לקול צוחותיהם.

מושיט שְמאלָךְ מתחת לראשי, ואני מתענגת על רב שלום, וימינך מחבֶקת באחווה ובנשיקות. ונדרת לי שלא תעזב אהבתי לעולמים. ונשבעת לי (תהלים קלז) "אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני", הנה נשכחתי ממך.

אינך זוכר, כשעמדתי אצלך בהר סיני, וששים רבוא שלמים שקבלוך עליהם, והתעטרת לך בהם יותר מכל העמים, והיינו הולכים אחרֶיךָ לְכָל רצונֶךָ. ואותה שפחה הרגה בהם לאֲלָפִים ורַבבוֹת, ולא השגחתי. וכלם נאבדו במדבר, והשארת אותם שם, והכנסנו בניהם הקטנים לעמד לפניך בארץ הזו. והבדלנו אותם לעמד לפניך בשביל רצונֶךָ.

בעלי, היה זוכר, בכמה בנים קדושים עמדתי לפניך בכל דור ודור, בימי דוד ושלמה בנו. אינך זוכר כמה טובות שעשו לפניך?! האם נאה לך לזכר חטאים, ולא תזכר זכויות?! איך התהפכו עליך?

אני מבקשת אותך - ואינך. מבקשת על בני - ואינם. מבקשת על קדשת המקום הזה - והרי נטמא. כל העולם היה בשלום משום המקום הזה. הכלבים אין נובחים בזמן הזה, כלם היו בשלום. גועה ומיללת, וכל אותם האוכלוסים למעלה. והכלבים צווחים למטה, בראשית המשמורה השלישית.

היא יוצאת ובאה, ועומדת על מקום מזבח קטרת הסמים, גועה ומיללת, ועולה למעלה, ומוצאת כרוב אחד מאותם שני הכרובים שהיו עמה, ומאותו הזמן לא היה לה אלא אחד. ואותו התינוק העלם שנשא, יונק ממנה בכיה ויללה.

ואז הקדוש ברוך הוא הזדמן אליה, ויורד אליה, ומדבר עמה. ועל זה כתוב (ירמיה לא) "כה אמר ה' מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה, כי יש תקווה לאחריך".

זה על זה. סדרי רמונים מצעים עליך לארבעה צדדים. העולם עמד בשבילך.

רבון העולם, בעלי היה בא אלי, והוא שוכב בין זרועי, וכל מה שרציתי ממנו, וכל רצוני עושה בזמן הזה, כשהיה בא אלי ועזב (ושם) בי מדורו ומשתעשע בין שדי.

מטתי מטתי, אינך זוכרת כשהייתי באה אליך בשמחה ובטוב לב, ואותם התינוקות העלמים היו יוצאים כנגדי, מכים בכנפיהם בשמחה לקבלני.

העפר שבה היה קם ממקומו, ורואה איך נשכח ארון התורה שהיה כאן. מכאן יצא מזון לכל העולם, ואור, וברכות לכל.

אשגיה על בעלי - אינו כאן. אשגיה לכל צד. בזמן הזה כשהיה בא אצלי בעלי, וסביבו כמה בנים חסידים, וכל אותם העלמות מזמנות לקבלו.

והיינו שומעים מרחוק קול זוגי הפעמונים מקשקשים בין רגליו, כדי שאשמע קולו טרם הכנסו אלי. כל עלמותי משבחות ומודות לפני הקדוש ברוך הוא, אחר כך הולכות כל אחת לבית מושבה, והיינו יחידות מחבקות בנשיקותינו באהבה.

בעלי בעלי, איפה פנית? כעת הוא הזמן שהייתי משגיחה בך. הסתכלתי בכל צד - ואינך. איפה אשגיה לך, ולא אבקש בשבילך?

זהו מקומך בזמן הזה לבא אלי, הריני מזמנת כאן. והרי נשכחת ממני. אינך זוכר ימי האהבה, כשהייתי שוכבת בחיקך, וחקוקה בדיוקנך, ודיוקני היה חקוק בך. פחותם הזה שמשאיר דיוקנו בחקיקת הכתב, כך השארתי דיוקני בך, כדי שתשתעשע בדיוקני, בעודי בתוך צבאותי.

גועה בכיה ואומרת: בעלי בעלי, האור של העינים הרי נחשף. אינך זוכר, כשהיית